

Újpest-Belsőváros

2006. 09. 10.

Juhász Emília
Tanévnyitó
Evangelizációs vasárnap

TANÉVNYITÓ 2006/2007

Olvasandó (lectio): Mk 6,45-52
Heidelbergi Káté*: XXXIV. Úrnap
(*Olvasható a szolgálat végén)
Lectio: Mk 6, 45-52

Alapige (textus): Mk 6, 50b

(Jézus) *ezt mondta nekik: „Bízzatok, én vagyok, ne féljetek!”*

Imádkozzunk!

Köszönjük azt, drága Urunk, hogy itt vagy közöttünk. Itt vagy a mi hajlékunkban, itt vagy a mi templomunkban. S köszönjük azt, hogyha ott vagy az életünkben, láthatunk és hallhatunk. És kérjük is ezt, Urunk, hogy lássunk és halljunk. Köszönjük, hogy Veled kezdhetjük el ezt a tanévet, figyelhetünk Rád, mert Te vagy az, Aki nagy figyelemmel kíséred a mi lépteinket, a mi előmenetelünket. Köszönjük azt, Urunk, hogy még a bűneink sem választanak el Tőled. Neked adunk hálát a nyár minden csodájáért, a Te kegyelmességédért, a pihenésért! Azért, hogy ott is velünk voltál, és fogtad a kezünket. És köszönjük Urunk, hogy tanítani szeretnél ebben az évben, kicsiket és nagyokat egyaránt. Tanítani nem csak földi ismeretekre, hanem lelkiekre is, hogy Rád találjunk, hogy hitünk növekedjék. És köszönjük, hogy így figyelhetünk Rád, és kérhetjük a Te Szent Lelkedet, hogy elevenítsen meg bennünket, elevenítse meg az Igét, az emberi szavakat.

Ámen.

Isten **bűnbocsátó kegyelmének** hirdetése:

Mert a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad. (Ézs 54,10)

Igehirdetés

Kedves Testvéreim!

Új iskolai tanévet kezdünk, Istennek hála, hogy megadta ezt is nekünk. Nagyon örültem, amikor felfedeztem, hogy éppen a mai vasárnapra érkezünk el Kalauzunk szerint ehhez a szakaszhoz, mert ez egy igen-igen biztató történet lehet minden iskolakezdő számára, de hiszem, hogy azoknak is, akik már régen befejezték az iskoláikat.

1. A történetben azt olvassuk, hogy Jézus kényszeríti tanítványait, hogy hajóba szálljanak, de nélküle, és menjenek át előre a túlsó partra. Azt akarja, hogy nélküle legyenek, hogy megtapasztalják hitüket vagy éppen hitetlenségüket a következő eseményekben.

Közben Jézus is egyedül akart lenni mennyei Atyjával. Jézus fenn a hegyen imádkozott – talán éppen még értük is –, az idő telt, beesteledett, s a hajó a tenger közepére ért. Szembeszél fúj, a tanítványok pedig az evezéssel vesződtek. Ezt mint nem elhanyagolható tényezőt emeli ki Márk evangélista. Hullámok dobálhatták a hajót. A tanítványok közül voltak hajósok is, tehát tudhatták, hogy ilyenkor mi a teendő. Mégis vesződnek. És messze vannak még a céltól, hiába eveznek.

Egy kép: ott vagyunk a hajóban Jézus nélkül, szembeszél fúj, mint ahogyan azt gyakran az életben is tapasztaljuk. Ki vagyunk téve körülmények viszontagságainak. Nem tudjuk, mit hoz, mit hozhat a következő tanév. Lehet, hogy jó útítársakat kapunk, sikerül irányítani a hajót, kézben tartani az evezőlapátot, mert mindenki tudja a dolgát. De lehet, hogy nagy viharok várhatók, amikből még semmit sem látunk, s Isten megpróbál minket. Lehet, hogy az erőnk fogy el az evezéshez, vagy a kitartásunk. Szembeszél is elképzelhető, ami önmagában nézve is veszélyes, nem haladunk benne előre, és nagy figyelmet követel, nehogy keresztbe forduljon a hajó.

Egy biztos, hogy Jézus nélkül hiába küszködnek a tanítványok és hiába fogunk mi is erőlködni. Mert Jézus nélkül a semmit tesszük, ha mégoly szépen feltupírozzuk, akkor is. Jézus nélkül hiábavalóak a szavaink és a tetteink, a

tanulmányaink is. Jézus nélkül nincsen egyház, sem gyülekezet, csak küszködő, cél nélküli emberek közössége.

Lehet, hogy a mi életünk is ilyen állapotban van. Megpróbálunk a saját erőnkben, tehetségünkben bízni, saját célokat kitűzni életünk hajójának.

2. A tanítványok látják is Jézust, hiszen az éj negyedik szakaszán Jézus odasétált hozzájuk a vízen. Az éj negyedik szakasza római számítás szerint reggel 3-tól 6-ig tartott. Tehát a hajnal ideje. Érdekes azt is végiggondolni, hogy nem hamarabb jött, hanem a sötétség idejének végén. Saját életemben is ezt tapasztalom, hogy szinte kipróbáltatik, hogy meddig bírok erőlködni, szembeszéllel evezni. Jézus hagyja őket egy darabig küszködni.

Látják Jézust, de kísértetnek vélik. Nem ismerik fel. Nem is várható józan ésszel felfogva, hogy ilyen megtörténhet, hiszen a vízen nem lehet járni, a gravitáció lehúzza az embert.

Józan ésszel nem lehet felfogni Jézust. Nem fér bele tapasztalatainkba, hogy az Isten testté legyen. Mi erre a megalázkodásra, önmagunk megüresítésére képtelenek volnánk. Az sem fér bele a fejünkbe, hogy miért halt meg és hogyan támadott fel a halálból.

Mi nem ismerünk ennyire igaz embert, és félelemmel tölt el, hogyha a közelébe megyünk, kiderül a valódi énünk, feltáruznak bűneink. Kiderül az, hogy milyen messze vagyunk az Ő szentségétől és ártatlanságától. Céljaink hamis célok és légvárac. Megrémülünk Jézustól, azt hisszük, hogy képtelenek vagyunk teljesíteni elvárásait, azt gondoljuk, hogy olyant akar velünk tenni, ami nem lesz jó nekünk.

Mert nem ismerjük jól Őt még. A magdalai Mária bánata miatt nem ismerte fel, hogy a feltámadt Jézus van ott mellette. Valami az útját állhatja hitünknek, amit nem bírunk elengedni. Tamás sem hitte el, hanem bizonyítékokat akart, látni és tapintani Jézus oldalán és kezein a szögek helyét. Nem hitte el, mert nagyon ragaszkodott a láthatókhöz, a saját elképzeléséhez.

3. A rettegés közben Jézus szól a tanítványokhoz: **Bízzatok; én vagyok, ne féljete!** Minden eddigi küszködésük, félelmük, bizonytalanságuk ellenére Jézus irgalommal van irántuk. Sőt, velük van, be akar menni az ő hajójukba. Beszáll a hajóba és elül a szél.

A történet ezen a ponton véget is érhetne. Már nem is lényeges az, hogy a partot mikor érték el, azzal, hogy Jézus beszállt a hajójukba, célba értek. Csodálkozni

kezdenek, más lesz a világ, más lesz az éjszaka körülöttük. Vége szakadt a küszködésnek. Bár ezután is kell, hogy evezzenek, de haladnak előre. Jézus szavai hozzánk is szólnak: **Bízzatok; én vagyok, ne féljetek!**

Bízzatok– s ez a bizalom a hit. Megismerem őt az Igéjéből, a körülöttem élő hívő emberek életéből. Szentlelke éleszti ezt a hitet, azt, hogy rá is merek hagyatkozni életem helyzeteiben. Rá bízom az életemet, a problémáimat, a terheimet, a fájdalmaimat, egyszóval mindent.

Erre szólít itt fel minket Jézus: bízz bennem! Ha nem is látom vagy hallom, akkor is hiszek Benne. Ez nem azt jelenti, hogy ezután elkerül a csalódás, a vihar (ellenszelek is lesznek bőven), hanem azt, hogy Ő keresztül fog minket vezetni azon, ott lesz ígérte szerint velünk, fogja a kezünket. Még a halál árnyékának völgyén is. Asztalt terít nekem az ellenségeim szemé láttára. (v.ö. Zsolt 23,4-5)

Merünk-e bízni benne, vagy kétségeink vannak?

Én vagyok – ez Isten Fiának bemutatkozása. Az Ószövetségben is így nyilatkoztatta ki Isten magát: *vagyok, aki vagyok* (2Móz 3,14). Isten a lényét tárja fel Benne. Mi nem egy személytelen, elérhetetlen Istent prédikálunk, hanem Jézus Krisztust. Nem egy vallást, hanem egy történelmi személyt, aki itt járt a világban. Megszületett Betlehemben, tanított, csodákat tett, meghalt és feltámadt. Az Ő tanítványai írták le beszámolóikat, ez az Evangélium. Mi Őbenne hiszünk és ez a hitünknek szilárd köszikla alapja.

Vagyok – és ezért belé lehet kapaszkodni, rá lehet állni, lehet hozzá kiáltani, mert meghallja, vannak kezei és vannak szemei. Egészen biztosan jelenti ez számunkra, hogy van, nincsen messze egyikünkötől sem.

Ne féljetek! Van miért félnünk? Lehet hogy ezen a ponton számtalan dolgot fel tudnánk sorolni. Igenis van mitől félnem! Félelmetes ez a világ. Félelmetes, hogy mi minden történhet az emberrel és a családjával. Ott vannak még életem viharai, egészségem...stb.

A Biblia ezért is 365-ször mondja ezt a felszólítást: **Ne félj! Ha veled van az Úr, nincs mitől félned! Nincs szükségünk arra, hogy másba kapaszkodjunk, elég Ő nekünk mindenre.** Mert Jézus tart meg minket. Isten megmutatja erejét. Tapasztalni fogjuk, hogy átvész a nehézségeken, az életünknek a kudarcain. Segít vizsgákban és próbákban, segít erőtlenség és rettegések közepette is. És a legnagyobb kétségen, a halálon is átvész. Csakis Ő képes erre! Senki sem tud saját erejéből szembenézni a halállal, de Jézussal együtt nem lehetetlen.

Bárcsak visszhangozna a szívünkben ez az Ige egész évben! Bárcsak ne lennénk keményszívűek meglátni és megérteni, hogy milyen csodálatos Urunk van!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük azt drága Úr Jézus Krisztus, hogy Te megváltál nem csak a tengerekkel, hanem ott, a golgotai kereszten a mi életünkért, az ellenséggel, és feltámadásoddal legyőzted a halált, legyőzted a sírt, a poklot, elhordoztad a mi ítéletünket. És köszönjük, hogy ezért jöhetünk Hozzád, és bízhatunk Benned, és ezért nem kell, hogy féljünk. Bocsásd meg Urunk minden hiábavaló erőlködésünket, és küszködésünket Nélküled. Bocsásd meg Urunk, amikor nem tudtunk bízni Benned, és minden mással próbálkoztunk. Kérünk, hogy Te érleld a mi szívünkben a bizalmat, a hitet hogy növekedjék az nagy fává, és gyümölcsöt is teremjen. Urunk! Add, hogy bízunk Benned, és ne legyenek kétségeink! Köszönjük, hogyha velünk vagy, akkor valóban nincs mitől félnünk. Te látod Urunk, a mi félelmeinket. Te tudod, hogy mennyi mindent tudunk előre vetíteni, pedig igazából imádsággal borulhatnánk Eléd, és figyelhetnénk mindarra, amit Te mondasz nekünk, és Te ígérsz nekünk előre. Urunk Istenünk! Rád bízunk a tanulókat, a gyermekeket! Te adj nekik haladást! És Rád bízunk a pedagógusokat is: adj nekik türelmet és szeretetet, hogy ne csak tanítsanak, hanem nevelni is tudjanak! Kérünk a hittanórákért: áldd meg azokat, hogy ott Te jelenjél meg közepen, és Te szólj! Urunk, Istenünk! Kérünk a gyászolókért is, a sírókért is! Add, hogy nekik is szóljon személyesen ez az Ige, hogy „Bízzanak, ne féljenek”. Bízzák Rád életüket, és elhunyt szerettüket is! Bízzanak, hiszen a sír után van folytatás: a Te örökkévaló országod, ahol nekünk helyet készítettél. S áldd meg, kérünk, a mi csendben elmondott imádságainkat is! ....

Ámen.

HEIDELBERGI KÁTÉ XXXIV. ÚRNAPJA

93. Hogyan oszlanak meg a parancsolatok?

Két táblára,

- melyek közül az első tábla négy parancsolatban arra tanít: miképpen kell magunkat viselnünk Isten iránt,
  - a második tábla pedig hat parancsolatban a felebarátaink iránt való kötelességeinket adja elénk.
- (2Móz 34,28; 5Móz 4,13; 10,3-4; Mt 22,37-40).

94. Mit követel Isten az első parancsolatban?

Azt, hogy ha nem akarom eljátszani lelkem üdvösségét, kerüljek és távoztassak el minden bálványimádást, varázslást, babonáskodást, szenteknek vagy más teremtményeknek segítségül hívását.

- És hogy az egy, igaz Istent igazán ismerjem meg, egyedül csak Őbenne bízzam, teljes alázatossággal és béketűrőssel minden jót egyedül Őtőle várjak,
- és Őt teljes szívemből szeressem, féljem és tiszteljem, úgy hogy inkább le tudjak mondani minden teremtett dologról, mintsem hogy a legkisebb részben is az Ő akarata ellen cselekedjem.

(Zsolt 81,10; 1Kor 6,9; 10,7; 14; Jel 21,8; 22,15; 3Móz 19,21; Ézs 8,19; 3Móz 19,31; 5Móz 18,10-12; Mk 7,4; Kol 2,18-23; 5Móz 4,15; 19; Mt 4,10; Csel 10,25-26; Jel 19,10; 22,8-9; - Jer 9,24; Jn 17,3; Zsolt 118,8-9; 125,1; 146,5; Péld 3,5; 6,20; 29,25; Jer 17,5; 7; Ézs 57,15; 66,2; Jn 4,6-10; 1Pt 5,5; Lk 21,19; Rm 5,3-4; 1Kor 10,10; Fil 2,14; Kol 1,11; Zsid 10,36; Zsolt 104,27-30; 121,1-2; 123,1-2; Ézs 45,7; Jk 1,17; - 5Móz 6,5; 10,12; Zsolt 18,2; Mt 22,37; 5Móz 6,2; Zsolt 111,10; Péld 1,7; 9,10; Préd 12,15; Mt 10,28; Jel 14,7; 5Móz 10,20; Mal 1,6; Mt 4,10; Mt 5,29-30; ApCsel 5,29).

95. Mi a bálványimádás?

Az, ha az ember az egy, igaz Isten helyett, aki magát igéjében kijelentette, vagy még őrajta kívül is, mást képzel vagy tartogat magának, hogy abba bizalmát vesse.

(1Krón 16,26; Jn 5,23; Gal 4,8; Ef 2,12; 5,5; Fil 3,19, 1Jn 2,23; 2Jn 9).